

Wojowniczką Atena

Rekonstrukcja rzeźby **Ateny** znajdująca się w Nashville. Podobno jest to wierna kopia, która powstała na bazie szczątkowych opisów Jej pomnika wybitego na starożytnych monetach oraz kopii wykonanej w czasach Cesarstwa Rzymskiego - eksponowanej w Narodowym Muzeum Archeologicznym w Atenach. Posąg waży około 12 ton, ma wysokość 12,75m, a posązek Nike stojącej na prawej dłoni Ateny ma prawie 2 metry wysokości. Rzeźna sprawia wrażenie olśniewającego monumentu. Podobnie jak wielu innym Boginiom, towarzyszy Jej wąż.

Jej pojawienie się na Olimpie wywołało zamęt i zaciekawienie. Wskoczyła z głowy Zeusa, jako dorosła kobieta w złotej zbroi, z włócznią i okrzykiem bojowym. Inny przekaz mówi o tym, że zrodziła się z silnych bólów głowy Zeusa, który poprosił Hefajstosa, aby rozciął mu czaszkę toporem. To spowodowało, że

wyskoczyła a raczej „zrodziła się” z niego Atena.

Uznawała tylko jednego rodzica – Zeusa. Była *córeczką tatusia* i jego prawą ręką. To grecka bogini mądrości i rękodzieła. Jako jedyna była przedstawiana na Olimpie w zbroi z podniesioną przyłbicą, by każdy mógł podziwiać jej piękno. Symbolizuje realistkę o solidnym poczuciu stabilności. Podobnie jak Artemida i Hestia żyła w celibacie. Była patronką herosów i zwykle stawała po stronie patriarchy.

Jest odpowiednikiem kobiet, które cechuje przede wszystkim rozum i logika. Kobięce cechy tego archetypu często są wypierane. Zalicza się do nich: strategię w działaniu, zachowanie *zimnej krwi* w trudnych sytuacjach, skuteczność i umiejętność planowania. Gdy kobieta uzna swój racjonalny umysł może wykształcić pozytywny obraz siebie, bez obaw, że jest zbyt męska. Podczas Wojny Trojańskiej to Atena była najlepszym strategiem i dzięki jej wskazówkom Grecy odnosili sukcesy na polach bitewnych.

Atena szuka kontaktu z mężczyznami, ponieważ lubi ich towarzystwo i władzę, jaką posiadają. Zawsze jednak unika aspektu seksualnego, będąc przyjaciółką, kompanką, koleżanką z pracy – nigdy kochanką.

Ma swój udział w wytwarzaniu przedmiotów jako Bogini rękodzieła. Aby utkać kilim, trzeba starannie, aczkolwiek z fantazją zaplanować wzór. Powoli i precyzyjnie tkąć, skupiając się całkowicie na czynności tworzenia, niejako stając się ową czynnością. Jednak rozpatrywanie postaci Ateny w kontekście tylko rzemiosła i mądrości byłoby zlekceważeniem Jej cech, uważanych powszechnie jako „złych”.

Atena ulega atakom dzikiej zazdrości, (jak wtedy, gdy Arachne utkała piękniejszą szatę niż ona.)

Wściekłość Bogini była tak wielka, że Arachne z przerażenia powiesiła się. Wtedy Atena przemieniła ją w pająka, co swoją drogą jest dość ciekawe, zwarzywszy na fakt, że pająk to najdoskonalszy zwierzęcy tkacz. Atenie nie obca jest próżność. Stała do konkursu piękności z Artemidą i Afrodytą, co doprowadziło do „sądu Parysa”, który stał się początkiem wojny trojańskiej. Ta wyjątkowa Bogini łączy w sobie mądrość, logikę, rozum, talent, ale pozwala się także poznawać od strony mściwej i pysznej bogini nieznoszącej sprzeciwu. To tak jakby w blasku sprawiedliwości pojawiał się mrok w wydaniu mściwości?

Sąd Parysa – obraz Rubensa z 1630 roku.

Na Olimpie Atena pojawia się w zbroi, która ma ją chronić zarówno przed osobistym bólem, ale i cierpieniem innych. W samym centrum wybuchu emocji ona zimno ocenia i kalkuluje, obserwując bieg zdarzeń. Kobiety, którym brakuje cech Ateny mogą je rozwijać poprzez naukę i pracę – myśląc logicznie i zachowując emocjonalny dystans wobec zdarzeń. Występując, jako niezaangażowana emocjonalnie obserwatorka z zewnątrz. Ów dystans w pewnych sytuacjach jest niezbędny.

Atena zwykle nie zawiera bliskich przyjaźni z kobietami. W mitologii miała przyjaciółkę o imieniu Pallas, którą traktowała jak siostrę. Gdy dziewczynki bawiły się, rywalizując ze sobą, włócznia Ateny przebiła Pallas. Nawiązywanie przyjaźni z dziewczętami może zabić potrzebę morderczej rywalizacji jak w micie. Kobieta o dominującym archetypie Ateny, nie ma intuicyjnego poczucia siostrzeństwa z innymi kobietami. Atena żyje głównie w swoim umyśle i nie ma kontaktu z ciałem. Potrzebuje obecności Afrodyty, by jej seksualność mogła zaistnieć, jako element więzi. Fundament związku, zarówno u Afrodyty homo jak i hetero seksualnej stanowi lojalność i intelekt. Seks i namiętność mogą nie istnieć, chyba, że w kategoriach obowiązku. Wiele kobiet, u których dominuje ten archetyp żyje pracą. Lubi towarzystwo, ale w relacjach dominuje brak intymności, erotyki i spontaniczności. Zbroja Ateny jest bardzo wytrzymała, można odnieść wrażenie, że wręcz oślepią swoim blaskiem.

Identyfikacja z racjonalnie rozumującą Ateną odcina kobietę od doświadczania głębszych uczuć, tzw. poruszeń duszy. Wzruszenia wywołanego kontaktem ze sztuką czy niewytłumaczalnym doświadczeniem duchowym. Wyjście poza ograniczenia narzucane przez tą Boginię dotyczą kilku aspektów. Otwarcie się na duchową stronę życia może dokonać się poprzez skupienie na ciszy czy tworzenie rękodziela, które przywraca spokój i równowagę. Jest formą medytacji poprzez działanie.

Spotkanie z wewnętrzną częścią dziecięcą byłoby wyzwaniem dla Ateny, która nigdy nie była dziewczynką, urodziła się dorosła. Aby poznać w sobie dziecko, mogłaby doświadczyć zadziwienia, zadumy, spontaniczności, zabawy i poza cenzuralnej naturalności; ponadto na dotyk, pieszczotę i czułość od innych, szczególnie kobiet. Atena na drodze wewnętrznego rozwoju odkrywa również swoją matkę, pozwalając sobie na bycie córką.

Atena, Joanna d, Arc, Emilia Plater, filmowa Lara Croft czy Ripley z Obcego to wzorce kobiet - wojowniczek. Te postaci stwarzają nową przestrzeń do identyfikacji, dzięki nim kobiety podatne na zranienie, krzywdę, wykorzystanie, mogą odnaleźć i zaakceptować własne, demonizowane części.

Katarzyna Włoch Hyla